

Dr Roger Green, Reformacja do czasów współczesnych, wykład 9, Purytanizm

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Greene na swoim kursie Reformation to the Present. To sesja 9 na temat purytanizmu.

Okej. Dobrze. Jestem na stronie 12 sylabusu. Och, i nie musimy rozmawiać o dzisiejszym egzaminie.

Porozmawiamy o tym w piątek i po przejrzeniu tekstu. I będę miał ze sobą egzamin, więc będę mógł go obejrzeć i upewnić się, że wszyscy jesteście na dobrej drodze, jeśli chodzi o to, czego powinniście się uczyć i wszystko. Więc dzisiaj będziemy mieć wykład, potem w piątek wiersze, w poniedziałek egzamin, a w przyszłym tygodniu będziemy mieć wykład w środę i piątek.

Nie będziemy prowadzić grupy dyskusyjnej w piątek w przyszłym tygodniu. Okej, więc to jest strona 12 sylabusu. To wykład numer cztery, Teologia purytanizmu w Kościele Wolnym i ekspansja purytanizmu do Nowego Świata, który dotyczy tego, gdzie jesteśmy.

Więc, po pierwsze, historia religijna Anglii przed, przed purytaniem. Okej. Teraz, jedna rzecz, jedną rzecz, którą próbowaliśmy powiedzieć, to było, jako przypomnienie, że geograficznie, zmieniliśmy się trochę pod względem tego czasu, ponieważ Reformacja, którą widzieliśmy, była w Niemczech za Lutera i w Szwajcarii za Kalwina, ale teraz przenosi się do Anglii.

I w Anglii ma miejsce Reformacja, a potem to, część z tego, wyraz tego, dotrze do Stanów, albo raczej do Ameryki, dlatego powiedzieliśmy o ekspansji purytanizmu do Nowego Świata. Więc o tym mówiliśmy. Potem, numer B, rozwój kongregacjonalizmu wśród baptystów.

Więc najpierw rozmawialiśmy o kongregacjonalizmie. Wspomnieliśmy o teologii purytanów. Och, nie, nie wrzuciłem tego tutaj.

Pozwólcie, że to zrobię. Wspomnieliśmy o teologii purytanów, a dla naszych celów dyskusja teologiczna przesunęła się, w pewnym sensie, od usprawiedliwienia przez wiarę i pewność, ale teraz przesunęła się trochę w stronę całej sprawy eklezjologii. Tak więc purytanie byli bardzo zaniepokojeni sprawami kościelnymi, a dwa główne problemy można rozbić na liturgię kościoła.

Uważali, że Kościół Anglikański jest wciąż zbyt katolicki, niewystarczająco reformowany, a także do polityki kościelnej, czy sposobu, w jaki się nim zarządza. Nie

podobał im się ten biznes zarządzania Kościołem przez jakiś rodzaj hierarchicznego rządu. Woleliby zarządzać Kościołem przez zgromadzenie, pozwolić ludziom mieć głos w zarządzaniu Kościołem i tak dalej.

Więc liturgia i polityka stały się dla nich dwoma rodzajami sił napędowych, bez wątpienia. Więc, następnie, English Independent Movement, przedstawiliśmy tło, mówiliśmy o pielgrzymach przybywających do Ameryki, potem C, mówiliśmy o purytańskiej imigracji do Ameryki i kształtowaniu się amerykańskiego kongregacjonalizmu. Teraz, pozwólcie mi się upewnić, że omówiliśmy to, kształtowanie, kształtowanie amerykańskiego kongregacjonalizmu.

Okej, jeszcze nie skończyliśmy, numer C. Okej, wspomnieliśmy, że dosłownie dziesiątki tysięcy purytanów przybyło na te brzegi. I prawdopodobnie nie podkreśliłem tego wystarczająco ostatnio; w rzeczywistości, skąd się wzięli ci purytanie? Przybyli dokładnie w to miejsce, w którym jesteśmy. Stamtąd przybyli. Przybyli do Bostonu i tego, co nazywamy North Shore, miejsc takich jak Ipswich i miejsc tego typu.

Więc to jest kraj purytański tutaj. To jest w dużej mierze miejsce, w którym osiedlili się purytanie, wzdłuż wybrzeża tutaj. Więc jesteśmy naprawdę w samym środku tego wszystkiego tutaj.

Więc pamiętajcie, kiedy przybyli, nie byli szczególnie zadowoleni z tej kolonii w Plymouth. Pamiętacie, jak o tym wspominaliśmy? Ponieważ kolonia Plymouth była separatystyczna, byli niezależni, byli ludźmi, którzy opuścili kościół. Puritanie z drugiej strony chcieli zreformować kościół od wewnątrz, chcieli oczyścić kościół, więc tak się nazywają.

Myślę, że nie zrobiliśmy tego, co kształtowało amerykański kongregacjonalizm. Więc chcemy teraz wspomnieć o kształtowaniu amerykańskiego kongregacjonalizmu. I jest tylko jedno słowo, że nie zrobiłem tego zbyt dobrze.

Więc tak, oto słowo, które chcę tutaj wspomnieć. I to jest platforma Cambridge. Okej, platforma Cambridge.

Platforma Cambridge miała miejsce w 1648 roku. Więc powinniśmy zwrócić uwagę na Platformę Cambridge z 1648 roku. A co to takiego? Cóż, tak naprawdę pielgrzymi, którzy byli w Plymouth, byli zasadniczo kongregacjonalistami, prawda? Uważali, że tak należy; są niezależnymi separatystami, ale uważali, że jak należy prowadzić kościół? Nie należy prowadzić kościoła według jakiejś hierarchii.

Powinieneś zarządzać kościołem przez kongregację, jasne? A purytanie w Bostonie nie lubili separatystów, jak wspomnieliśmy, ale purytanie w Bostonie i innych miejscach, jak tutaj, w tym, co nazywamy North Shore, byli również

kongregacjonalistami pod względem formy rządu. Ale to, co się stało w 1648 roku, to to, że purytanie w tym kraju nie byli już w kościele anglikańskim, aby móc oczyścić kościół anglikański. Są dość daleko od kościołów macierzystych w Anglii.

Tak więc to, co się dzieje, to to, że naprawdę budują swoje kościoły i formują swoje kongregacje zgodnie z polityką kongregacyjną. Więc w tym sensie purytanie nie chodzą już do kościołów anglikańskich. Nie są już anglikanami, jak byli w Anglii, pozostając w kościele anglikańskim, aby próbować reformować kościół anglikański.

Są oni całkiem pełnoprawnymi kongregacjonalistami. Tak więc, tak naprawdę, purytanie tutaj i separatysty w Plymouth, co postanowili zrobić, to bardzo naturalna rzecz, postanowili się zjednoczyć. Zjednoczmy się.

Tak więc w 1648 r. platforma Cambridge była połączeniem purytanów i innowierców w celu utworzenia kongregacjonalizmu, pewnego rodzaju denominacji. Tak więc nabiera ona kształtu w tym kraju w 1648 r. Więc nie są już wrogo nastawieni do siebie.

W pewnym sensie łączą się w tej cudownej umowie. Stało się to znane jako Karta Amerykańskiego Kongregacjonalizmu. Tak więc w 1648 r. Kongregacjonalizm został ustanowiony tutaj, na tych brzegach.

Teraz pamiętajcie, że powiedzieliśmy, że jedną z dominujących doktryn, o których próbowali mówić ci ludzie, była eklezjologia. Tak więc, tak postanowili w kwestii doktryny eklezjologii, tak postanowili kształtować swoje kościoły za pomocą środków kongregacyjnych i tak dalej. Tak więc narodził się kongregacjonalizm.

Teraz, nie znam twojego pochodzenia. Więc może ostatniego dnia, możemy trochę o tym porozmawiać. Ale niektórzy z was mogą być kongregacjonalistami.

Być może to jest twój rodzaj przynależności wyznaniowej. A jeśli tak, to technicznie sięga 1648 roku i tej karty, która została ustanowiona. Tak więc to jest purytańska imigracja do Ameryki i kształtowanie się amerykańskiego kongregacjonalizmu.

Czy są jakieś pytania na ten temat? Czy to rozumiemy, wiesz, widzimy, że takie niezależne ruchy nabierają tu kształtu. To jest czas, kiedy to wszystko się dzieje, a eklezjologia staje się tutaj dominującym problemem teologicznym. Okej? W porządku.

Przejdźmy do baptystów. Niektórzy z was mogą być baptystami i to może być wasze pochodzenie. Przejdźmy więc do baptystów i przedstawmy się, a następnie konspekt będzie kontynuowany na stronie 13.

Ale dajmy tylko wprowadzenie do baptystów. I muszę się tu trochę cofnąć, jeśli pozwolicie mi tu wrócić. W Anglii żyły dwie osoby, dwaj przywódcy.

Mężczyzna o imieniu John Smith, i myślę, że mamy tam jego daty. Jasne. I był przyjacielem mężczyzny o imieniu Thomas Helwys .

To nazwisko wymawia się Helwys, jeśli szukasz wymowy, ale Smith i Helwys . Okej. Teraz są współpracownikami.

Te dwie osoby są współnikami. I są niezależne. Nie są w kościele anglikańskim.

Postanowili, że opuścimy kościół anglikański. I opuścili kościół anglikański około 1608 roku. Więc ci ludzie są niezależni.

Ale decydują też, że jest inny rodzaj kwestii eklezjologicznej, którą rozstrzygają. Decydują, że cały ten chrzest niemowląt, który wszyscy ci ludzie wykonują, katolicy chrzczą niemowlęta, anglikanie chrzczą niemowlęta, inni niezależni chrzczą niemowlęta, inni separatyści chrzczą niemowlęta. Nie uważamy, że to jest słuszne.

Uważamy, że Biblia naucza o chrzcie dorosłych. Więc znajdują schronienie. Oczywiście nie są mile widziani w Anglii, ponieważ w to wierzą.

Więc gdzie znajdą schronienie? Gdzie pójdą po schronienie? Wspominaliśmy o tym ostatnio. Do jakiego kraju pójdą lub dokąd? Pojadą do Holandii. Pamiętaj, mówiliśmy, że Holandia jest miejscem życzliwej tolerancji religijnej.

Teraz, tak się składa, że jadą do Amsterdamu. I to jest coś, czego bym dziś nie polecał. Ale John Smith był tak przekonany o chrzcie dorosłych, że ochrzcił się w Amsterdamie w jednym z kanałów.

Teraz, może kanały były wtedy o wiele czystsze niż dzisiaj, przynajmniej z tego co widziałem. I może są o wiele przyjemniejsze do zrzucania w 1608 niż dzisiaj. Tak postanowił zrobić.

Chciał coś powiedzieć. A chodziło o chrzest dorosłych przez pełne zanurzenie, to właśnie zamierzam zrobić. A więc Smith i Helwys są naprawdę wprowadzeniem do całej tej sprawy ludzi, którzy nazywają siebie baptystami.

Teraz, to prowadzi nas do następnej strony, do strony 13. I zobaczymy ogólnych baptystów arminiańskich, baptystów kalwińskich tworzących stowarzyszenia i podziały w szeregach. Więc najpierw pod B, pierwsza grupa baptystów, z pewnością Smith i Helwys , to byli ci, których nazywano ogólnymi baptystami lub baptystami arminiańskimi.

Powodem, dla którego nazywano ich baptystami ogólnymi lub baptystami arminiańskimi, było to, że kładli nacisk na wolną wolę. Bóg daje ludziom swoją łaskę, a ludzie, dzięki swojej wolnej woli, mogą powiedzieć Bogu tak lub nie. Ze względu na ich nacisk na tę wolność woli, aby powiedzieć Bogu tak lub nie, stali się znani i otrzymali ten tytuł jako baptyści generańscy lub arminiańscy po naukach Jacoba Arminiusza.

Więc stali się, to był właściwie początek ruchu baptystów. A Smith i Helwys, w końcu, krótko mówiąc, Smith zmarł w 1612 roku. I tak Helwys zdecydował się przenieść małą kongregację z powrotem do Londynu.

I tak oto założył pierwszą kongregację baptystów w Londynie. Smith nie żył. Można zobaczyć, że w 1612 r. Helwys żył jeszcze cztery lata.

Ale w 1612 roku wrócił do Londynu i założył małą denominację, a oni nazywali się General Baptists lub Arminian Baptists. Tak więc wszyscy tak zaczynają. Tak zaczynają.

Ale oto, numer C w twoim zarysie, około 1638 r., była grupa baptystów, która zdecydowała, nie, nie jesteśmy; nie wierzymy w wolną wolę w sposób, w jaki mówili o niej Smith i Helwys. Nie jesteśmy baptystami arminianami ani baptystami ogólnymi. Jesteśmy baptystami kalwińskimi.

Więc, kalwińscy baptyści założyli kongregację w 1638 roku w Londynie. Więc oni, ci kalwińscy baptyści, kładą nacisk nie na wolność woli, ale na rzeczy, o których mówiliśmy z Janem Kalwinem, zwłaszcza na podwójne wybory. Więc, począwszy od 1638 roku, masz tam inną grupę baptystów, która została utworzona i nazywana kalwińskimi baptystami lub nazywana, nazywana, czasami nazywana jest baptystami szczegółowymi, ale ja tego nie mam, nie mam tej nazwy tam.

Ale czasami tych ludzi nazywa się Particular Baptists. Więc, okej. Teraz numer D, tworzenie stowarzyszeń.

Tworzenie stowarzyszeń stało się tutaj naprawdę, naprawdę ważne dla tych baptystów, zwłaszcza dla tych ludzi w Londynie; to tutaj wszystko się zaczęło. Więc, okej. Teraz nie wiem, czy któryś z was jest baptystą.

Może wszyscy jesteście baptystami. Nie wiem. Ale dla baptystów, gdzie jest centrum autorytetu dla baptystów? Czy jest to w jakimś denominacyjnym, autorytatywnym przywództwie denominacyjnym? Czy to tam jest centrum autorytetu dla baptystów? Czy jest gdzie indziej? Gdzie ono jest? Jeśli któryś z was jest baptystą, to gdzie ono jest? Pismo Święte z pewnością jest fundamentem autorytetu.

A potem, kto interpretuje Pismo, Jesse? Jak przywódca denominacyjny interpretuje Biblię? Kto nam powie, co to oznacza, ogólnie rzecz biorąc, w tradycji baptystycznej? Ktokolwiek? Co to jest? Co to jest? Pastor, pastor i lokalny kościół, zgromadzenie i lokalny kościół. Centrum autorytetu dla tradycji baptystycznej znajduje się w lokalnym kościele. Teraz mamy wszelkiego rodzaju denominacje baptystyczne, więc mówimy tutaj ogólnie.

Ale lokalny kościół jest centrum władzy. A kto wyświęca? W tradycji baptystycznej, kto ma prawo, w pewnym sensie, do wyświęcania? Czy jest to wyznanie, czy lokalny kościół? To lokalny kościół. Technicznie rzecz biorąc, prawo do wyświęcania, autorytet do wyświęcania, spoczywa w lokalnym kościele.

Więc to jest część tradycji baptystycznej. Wiem, że mamy wiele różnych pomysłów wyływających z tego, ale mówię ogólnie o tradycji baptystycznej, że autorytet jest w lokalnym kościele. Baptysty są z tego bardzo dumni, że my, lokalne kościoły, autorytet i tak dalej.

Ci ludzie byli z tego bardzo dumni. Ale odkryli, że musieli utworzyć stowarzyszenia, albo nie, nie musieli, ale zdecydowali się utworzyć stowarzyszenia. Dobrze? I dlaczego, i powód, dla którego to zrobili, jeśli tak, pozwólcie mi to narysować.

Więc zdecydowali, że macie tu lokalny kościół, tu lokalny kościół i tu lokalny kościół. Macie lokalne kościoły rozsiane po różnych częściach Anglii. To, co chcecie zrobić, to utworzyć stowarzyszenie, a nie mówić tym lokalnym kościołom, co mają robić.

To nie jest zadanie stowarzyszenia. Zadaniem stowarzyszenia jest jednak zobaczenie, co mamy wspólnego. Czy potrafimy zrozumieć, co każdy lokalny kościół ma wspólnego z kolejnym lokalnym kościołem? I to da nam siłę, jeśli uda nam się odkryć, co mamy wspólnego.

W miarę jak baptyści wzrastali i rozwijali się, ci ludzie, zarówno baptyści ogólni, jak i baptyści kalwińscy, tworzyli stowarzyszenia, aby przedstawiać baptystyczne punkty widzenia na różne rzeczy. Więc to, co chciałbym tutaj zrobić, ponieważ pamiętajcie, eklezjologia jest naszym głównym tematem tutaj, to, co chciałbym zrobić, to po prostu wspomnieć o niektórych rzeczach, które omawiali, niektórych kwestiach, które były dla nich ważne, gdy spotykali się w tych stowarzyszeniach. Nie chcę w żaden sposób umniejszać autorytetu lokalnego kościoła, ale spotykają się w tych stowarzyszeniach i mówią, czy możemy przedstawić ogólny punkt widzenia baptystów na różne rzeczy? Więc pozwólcie, że wymienię tylko niektóre z nich.

Numer jeden to to, co nazywali zgromadzeniem kościołów. Zgromadzenie kościołów. Przez zgromadzenie kościołów rozumieli, że nie należysz do kościoła z racji urodzenia.

Wiesz, jeśli urodziłeś się w kościele anglikańskim, zostałeś ochrzczony w kościele anglikańskim, to będzie twój kościół. Nie, należysz. Idea kościoła jest taka, że jest on zgromadzoną wspólnotą. To ludzie, którzy dobrowolnie i świadomie wchodzi do ciała Chrystusa.

To jest punkt widzenia baptystów. Więc nie należysz do kościoła tylko dlatego, że się w nim urodziłeś lub tylko dlatego, że twoi rodzice lub dziadkowie byli w tym kościele. Należysz do kościoła na mocy swojego rodzaju nawrócenia i jesteś chętny, aby do niego dołączyć.

To była jedna rzecz. Drugą rzeczą, o której rozmawiali, oczywiście, był chrzest wierzącego. Nie wierzyli w chrzest niemowląt, tak jak anglikanie czy katolicy.

Wierzyli w chrzest dorosłych. Chrzczeni są tylko wierzący. Niektóre z tych rzeczy będą ci się wydawać znajome, jeśli pochodzisz z tradycji baptystycznej, ale chrzest wierzących.

Więc trzecią rzeczą, o której dużo mówili, było to, jak powinniśmy odnosić się do nienawróconych? Wiele z tych społeczności baptystycznych było bardzo separatystycznymi społecznościami od szerszej kultury, od szerszego świata, ponieważ postrzegali szerszą kulturę, szerszy świat jako zanieczyszczające wierzących i tak dalej. Więc wśród wielu baptystów istniała tego rodzaju separatystyczna idea, że nie chcemy być częścią tego szerszego, nieochrzczonego, złego świata. Nie chcemy być częścią tego świata.

Chcemy być naszą własną grupą wierzących. To jest trzecia rzecz, o której mówili. Czwartą rzeczą, o której mówili, było ordynowanie.

I już wspomnieliśmy, że autorytet w zakresie święceń leży w lokalnym kościele. I znowu, stowarzyszenie nie próbuje odebrać tego autorytetu. Próbują po prostu zobaczyć, co mamy wspólnego. Co jest wspólnego w kwestii święceń? Jaki mamy baptystyczny punkt widzenia na temat święceń? Więc dużo mówią o święceniu.

Mówili też dużo o relacjach z rządem. Jak powinieneś odnosić się do rządu? I generalnie, to było prawdą w przypadku baptystów, którzy przybyli tutaj i przybyli do nowego świata; generalnie chcieli pewnego rodzaju rozdziału kościoła od państwa. Ale chcieli rozdziału kościoła od państwa, który dzisiaj trochę się zmienił. Chcieli rozdziału kościoła od państwa, ponieważ nie chcieli, aby państwo nękało nas, baptystów, ponieważ chrzczimy dorosłych lub coś w tym stylu.

Chcieli rozdziału kościoła od państwa, aby państwo nie ingerowało w życie tej społeczności. Chcieli więc jasnego rozgraniczenia odpowiedzialności. W pewnym sensie obawiali się ingerencji państwa, ingerencji rządu w ich życie religijne.

I to będzie prawdą również tutaj w Ameryce. Baptysci będą bardzo silnymi zwolennikami rozdziału kościoła od państwa w Ameryce. Myślę, że to bardzo interesujące.

To nie ma nic wspólnego z niczym, więc nie próbuj w ogóle nawiązywać żadnego związku. Ale myślę, że jest bardzo interesujące, że kiedy rozmawiamy o rozdziale kościoła od państwa dzisiaj w naszych dyskusjach, powodem, dla którego ludzie mówią o rozdziale kościoła od państwa, jest to, że boją się, jaki wpływ kościół będzie miał na państwo. Więc nie chcą religijnego wpływu na państwo.

Chcą może państwa świeckiego, więc chcą rozdziału kościoła od państwa. To naprawdę fascynujące dla mnie, ponieważ nie jest to pierwotny powód dyskusji o rozdziale kościoła od państwa. Pierwotnym powodem był ten baptystyczny powód.

Nie chcieliśmy, aby państwo kontrolowało kościół. Dziś trochę to odwróciliśmy i postawiliśmy wóz przed koniem. To trochę dziwna rzecz.

Okej, tylko kilka innych rzeczy. Rozmawiali o pracy misyjnej, oczywiście. Ci ludzie byli bardzo misyjni, więc rozmawiali o pracy misyjnej, w którą zaangażowane były lub starały się zaangażować wszystkie te lokalne kościoły.

Rozmawiali również o nabożeństwach kościelnych. Dużo mówili o tym, co nazwalibyśmy liturgią kościelną. Było to oczywiście o wiele prostsze niż anglikańska liturgia i anglikańskie nabożeństwa.

Czasami jednak obejmowało to rzeczy takie jak obmywanie stóp jako coś niemal sakramentalnego. Nie nazywali tego sakramentem, ale obmywaniem stóp, ponieważ widzieli w Jezusie przykład tego i tak dalej. Mówili też o dyscyplinie.

Jak dyscyplinujesz członków kościoła? Każdy lokalny kościół ma swój własny sposób, ale porozmawiajmy o tym i zobaczmy, czy mamy baptystyczny punkt widzenia na dyscyplinę ludzi w kościele. Dużo o tym mówili. Mówili również o życiu domowym jako dobry baptysta, dobry wierzący i dobry chrześcijanin.

Jakie są relacje między mężem i żoną? Jak powinieneś wychowywać swoje dzieci? Tego typu rzeczy. Ci ludzie byli bardzo zainteresowani tym, jaki jest punkt widzenia baptystów? Kim jest baptysta? Jak baptysci powinni wyobrażać sobie swoje życie i życie świata, w którym żyjemy? Nie oznaczało to, po raz kolejny, że stowarzyszenie zamierzało narzucać to każdemu lokalnemu kościołowi. Każdy lokalny kościół jest niezależny.

Każdy lokalny kościół jest autonomiczny. Lokalny kościół miał własne prawo do podejmowania własnych decyzji, ale istniał punkt widzenia, który uważali za coś w

rodzaju baptystycznego punktu widzenia. To jest tworzenie stowarzyszeń z tego powodu.

Ostatnim tutaj jest podział w szeregach. Podział w szeregach. Przede wszystkim, Baptysty Ogólni lub Baptysty Ormiańscy.

Co się stało z baptystami ogólnymi i baptystami ormiańskimi? Cóż, tak naprawdę stało się z nimi to, że byli baptysty, baptysty ogólni i baptysty ormiańscy, którzy zaczęli kwestionować boskość Chrystusa. Zaczęli kwestionować, czy Chrystus był naprawdę boski, czy też był po prostu dobrą osobą, którą należy naśladować. Wielu baptystów ogólnych w Anglii w tym czasie zostało unitariańskimi.

Nie wierzyli już w Trójcę. Wierzyli tylko w jednego Boga i wierzyli, że Jezus był dobrym człowiekiem i dobrym wzorem, dobrym przykładem do naśladowania, więc zostali unitarianie. Tak więc, około sto lat później, zasadniczo ci baptysty generalni połączyli się w to, co ostatecznie stało się znane jako unitariaństwo.

Unitarianie jako ruch zaczęli w Anglii, a potem przybyli tutaj, do Ameryki. Więc idą w pewnym sensie drogą liberalną, można by tak rzec. Okej, a co z podziałem w szeregach? A co z kalwińskimi baptystami? A co z tymi konkretnymi baptystami? Cóż, kalwińscy baptysty w Anglii, a nawet tutaj, w Ameryce, zareagowali na ten liberalizm, który widzieli u ogólnych baptystów.

Więc zareagowali, przechodząc na skrajną prawicę, a kalwińscy baptysty stali się ultrabaptystami. Stali się hiperkalwinistami. Są Kalwinem, kalwińskimi baptystami i hiperkalwinizmem.

Więc masz skrajny rodzaj lewicy, unitariańskiego rodzaju skrzydła i masz skrajną prawicę. Masz hiperkalwinistów tutaj na prawym skrzydle rzeczy, a niektórzy pozostali pośrodku. Ale masz dwa ekstrema, które się formują.

Hiperkalwiniści byli tak hiperaktywni, że gdy już byli w swoich stowarzyszeniach, dyskutując o pracy misyjnej, stwierdzili, że nie potrzebujemy misjonarzy. Dziękuję bardzo. Ponieważ Bóg przeznaczył przed powstaniem świata, kto zostanie zbawiony, przeznaczył przed powstaniem świata, kto zostanie zgubiony, nie potrzebujemy misjonarzy, którzy pójdą i powiedzą to ludziom. Jeśli Bóg ich uratuje, Bóg ich uratuje.

Jeśli są zagubieni, to są zagubieni, kropka. Więc to jest rodzaj hiperkalwinistów. Więc tam poszli baptysty.

Tam właśnie ewoluowały. Teraz, jeśli niektórzy z was mają baptystyczne pochodzenie, jest wiele wyznań baptystycznych dzisiaj. W moim kursie American Christianity mam slajd, który pokazuje różne wyznania baptystyczne w różnych częściach świata.

Więc prawdopodobnie jest 99 wyznań baptystycznych na świecie. Niektóre z nich to bardzo, bardzo interesujące nazwy i tak dalej. Nie wiem, czy mógłbym to znaleźć.

Może powinienem pokazać to również tutaj. Ale tak właśnie było z baptystami. Ale zauważ, że baptysci są niezależnym ruchem.

Są ruchem separatystycznym. Nie są już anglikanami. Wyszli stamtąd.

Więc to, co mieliśmy, ponieważ eklezjologia jest w pewnym sensie centralnym punktem dyskusji, to co mieliśmy teraz, to utworzenie dwóch niezależnych grup, kongregacjonalistów i baptystów, zarówno w Anglii, jak i tutaj w Nowym Świecie. Więc teraz zobaczymy jakąś reakcję na to wszystko, ale kto chce rozmawiać o kongregacjonalistach lub baptystach? Ktokolwiek? Cokolwiek tutaj? Czy widzisz ewolucję tych niezależnych grup separatystycznych w ich własną strukturę wyznaniową? Tak było. W XVII wieku w Anglii i na początku XVIII wieku te dwie skrajności stały się dość silne.

Unitaryzm i hiperkalwinizm też były mocnymi stronami. Ale są grupy średnie, a grupy średnie tworzą się coraz bardziej, aż, jak mówię, dzisiaj będzie prawdopodobnie około stu, wiesz, baptystów, technicznie rzecz biorąc, denominacji baptystycznej. Więc tak, były grupy średnie i ostatecznie było ich wiele.

Ale to są dwa skrzydła w pewnym sensie. Coś innego, kongregacjoniści, baptysci. Widzisz, co się dzieje z tymi separatystami, z tymi niezależnymi ludźmi pod względem eklezjologii, tak, jako swego rodzaju reakcja na kościół anglikański.

Okej, chciałbym, jestem na stronie 13. Teraz chciałbym zrobić reakcję na purytanów. Więc purytanie przyjeżdżają tutaj do Ameryki.

Mieliśmy ich tutaj, ale nie wszyscy byli zadowoleni z purytanów. Były pewne reakcje na purytanów, a z tych reakcji wynikało więcej wyznań i więcej niezależności, a z reakcji wyszło więcej grup separatystycznych. Jednak były trzy główne reakcje na purytanów.

Właściwie wykladałem o tym na moim kursie American Christianity, ale nikt z was nie był na tym kursie, więc wszystko w porządku. Dobrze, pozwólcie, że opowiem o trzech najważniejszych. Wymieniłem je tutaj.

Pierwszą poważną reakcją na purytanów był człowiek o nazwisku Roger Williams. Roger Williams ma ciekawą historię. Jest jednym z najważniejszych ludzi w XVII wieku i nie ma wątpliwości, że był jedną z osób w XVII wieku w amerykańskiej historii religijnej.

To nazwisko, które trzeba znać, Roger Williams. Więc pozwólcie, że powiem kilka rzeczy o Rogerze Williamsie i o tym, co uczyniło go tak ważnym w reakcji na purytanów. Roger Williams urodził się w Anglii w rodzinie anglikańskiej.

Więc rozpoczął swoją pielgrzymkę w kościele anglikańskim w Anglii. Więc tam zaczął. A potem rodzina przeprowadziła się tutaj, do Bostonu.

A mieszkając w Bostonie, staje się purytaninem. Pozostaje w kościele anglikańskim, ale zastanawia się, czy kościół anglikański może zostać oczyszczony od wewnątrz. Więc wkracza w tę purytańską tradycję.

Jednak gdy już jest purytaninem, zaczyna być przekonany, że być może kościół anglikański wcale nie zostanie uratowany. Więc zaczyna stawać się i mieć myśli, gdy jest teraz tutaj, w Bostonie. Teraz Boston był bardzo purytańskim miejscem i naprawdę miał kontrolę zarówno nad życiem religijnym, jak i nad życiem obywatelskim.

Ale zaczyna mieć separatystyczne myśli, niezależne myśli, kiedy jest tutaj w Bostonie. Ale to nie przejdzie. Więc musi się stąd wydostać.

Jeśli ma być separatystą, jeśli ma być niezależny, musi opuścić Boston. Więc opuszcza Boston i kieruje się na południe przez dzicz, dosłownie, i znajduje miejsce, które nazywa się jak? Jak je nazywa? Providence. Jest dobra biblijna nazwa, Providence.

I zakłada miejsce zwane Providence. Znajduje je na podstawie wielu zasad, ale jest jedna główna zasada, którą uważa za biblijną. Więc zakłada Providence na tej zasadzie.

A ta zasada to zasada wolności religijnej, wolności religijnej. Wierzy, że musi istnieć kolonia ludzi, kolonia, do której mogą przybywać ludzie, którzy są wolni w praktykowaniu religii, wolni w praktykowaniu dowolnej religii, wolni w byciu niereligijnym. Ale wierzy w całkowitą, absolutną wolność religijną i wolność religijną, a Providence jest miejscem, w którym zamierza to zrobić, w przeciwieństwie, oczywiście, do purytanów tutaj, którzy mają zbyt wiele powiązań, aby utrzymać życie religijne ludzi tutaj w Bostonie.

Więc założył to na wolności religijnej. A teraz, oto co chciałbym zwrócić uwagę, jeśli można. Zauważ, że używam terminu wolność religijna, wolność religijna.

Nie użyłem terminu tolerancja religijna. Tolerancja religijna, cóż, jesteśmy tolerancyjni. Naprawdę możemy się z tymi ludźmi nie zgadzać.

Nie, wolność religijna jest wolnością absolutną, jeśli chodzi o Rogera Williamsa. Więc zakłada tę osadę i nazywa Providence, a miejsce to ostatecznie, oczywiście, nazywa

się Rhode Island i Providence Plantations, co, nawiasem mówiąc, nie miało nic wspólnego z niczym, więc nie próbuj. Ale najdłuższą nazwą stanu spośród 50 stanów jest Rhode Island, ponieważ technicznie nazwa stanu to Rhode Island i Providence Plantations, więc ponieważ jest to najdłuższa nazwa stanu ze wszystkich 50 stanów.

No więc masz. Jest mało znany fakt. Prawdopodobnie nie mówiliście o tym przy śniadaniu dziś rano, ale jest tak, że znalazł Providence i ustanowił tę rzecz.

Okej, teraz pozwólcie mi powiedzieć, co stało się z Rogerem Williamsem, ponieważ jest to ważne dla tego rodzaju reakcji na purytanów. Jeśli jest separatystą, jeśli jest niezależnym facetem, jeśli chce całkowitej wolności religijnej, wolności religijnej, stwierdza, że musi jakoś połączyć się z jakąś grupą, więc łączy się z baptystami tam na dole. Są to baptyści angielscy i baptyści walijscy, i tak naprawdę w 1639 roku pomógł im zbudować ich kościół, który jest teraz; widać, że kościół w Providence nie jest pierwotnym kościołem.

Oczywiście, to był kościół kolonialny, ale pomógł im zbudować pierwszy kościół baptystów w Ameryce, ponieważ postanowił nawiązać kontakt z baptystami. Jednak wy, baptyści, nie możecie trzymać się go zbyt długo, ponieważ jest baptystą tylko przez trzy lub cztery tygodnie. Roger Williams skończył jako skrajny niezależny.

Skończył jako to, co nazywamy poszukiwaczem. Cóż, to jest ekstremum w niezależnym skrzydle rzeczy. Poszukiwacz to ktoś, kto nie należy do żadnego wyznania, szuka właściwej religii, szuka właściwej, w jego przypadku, szuka właściwego rodzaju aspektu chrześcijaństwa i tak dalej.

Więc kończy jako poszukiwacz, a jego biograf, Perry Miller, powiedział, że Roger Williams zaczął myśleć, dotarł do miejsca, w którym zaczął myśleć, że może są tylko dwaj chrześcijanie na świecie, on i jego żona, a potem zaczął wątpić w swoją żonę. Więc jeśli jesteś poszukiwaczem i zostaje ci tylko jeden chrześcijanin, masz kłopoty. Ale tam właśnie Roger Williams skończył jako poszukiwacz.

Więc to jest interesujące. Jego pielgrzymka to po prostu fascynująca historia jako anglikańskiego, purytańskiego, separatystycznego i baptystycznego poszukiwacza. To jest pielgrzymka Rogera Williama.

Ale jest on, bez wątpienia, solą w oku dla purytanów, ponieważ zamierza założyć kolonię, która jest sprzeczna z tym, czego doświadczył tutaj w Bostonie, sprzeczna z tym, co uważał za bigoterię i ścisłą kontrolę, jaką purytanie mieli nad życiem religijnym w Bostonie. Chce miejsca, do którego ludzie mogą przychodzić i być wolni, by być religijnymi, wolni, by być niereligijnymi. Więc to jest pierwsza reakcja na purytanów, bez wątpienia.

Okej, więc Roger Williams. Jakieś pytania o Rogera Williamsa? Bardzo, bardzo ważne. Na naszym kursie o amerykańskim chrześcijaństwie naprawdę musimy skupić się na Rogerze Williamsie, ponieważ jest dość krytyczny.

Okej, numer dwa to Kwakerzy. Drugą reakcją na purytanów są Kwakerzy. Dobrze, Kwakerzy zostali założeni tutaj, na samym dole listy tutaj.

Kwakerzy zostali założeni w Anglii przez człowieka o imieniu George Fox. To po prostu nazwisko, które trzeba znać, jeśli chodzi o to, dokąd zmierza cała ta eklezjologia. Ale George Fox, założyciel Kwakerów.

Oczywiście, George Fox był anglikaninem, krótko mówiąc, George Fox. Był anglikaninem, ale zaczął odczuwać, że Bóg działa z nim w bardzo osobisty sposób, niezależnie od struktury kościoła, niezależnie od liturgii kościoła. I tak zaczął odczuwać, że Bóg działa. Jest w nim i przez niego wewnętrzne światło Chrystusa.

I George Fox zaczął głosić tę ewangelię, tę ewangelię wewnętrznego światła Chrystusa. George Fox ostatecznie znalazł niezależny ruch, a niezależny ruch nazwano Kwakerami. I powodem, dla którego zostali nazwani Kwakerami, a swoją drogą, jeśli chcesz nazwać Kwakerów denominacją, denominacja ta rozrosła się dość szybko.

George Fox zaczął głosić kazania, a kilka lat później w Anglii było 50 000 kwaków. Teraz, jeśli chcesz poznać nazwę kwaków, powodem kwaków jest to, że na samym początku istnienia ruchu, kwakrzy dużo tańczyli. I tak termin kwakier stał się określeniem szyderczym dla tych ludzi, ponieważ ich spotkania, ich spotkania religijne, były tak hałaśliwe z całym tym tańcem i krzykami i wszystkim innym.

Czy tak właśnie myślisz, kiedy myślisz o dzisiejszym spotkaniu kwaków, myślisz o tym czy nie? Co przychodzi ci na myśl, kiedy myślisz o spotkaniu kwaków? Czy ktoś z was był przypadkiem na spotkaniu kwaków? W domu spotkań kwaków? Czy myślisz o ciastkach ryżowych? Och, kwaków. Och, owsianka. To nie przyszło mi od razu do głowy, Jesse, ale to jest kwaków owsianka, prawda? Kwaków owsianka.

Czy owies Quaker jest produkowany w Pensylwanii? Pensylwania stała się stanem Quaker, ponieważ została założona przez kwakra, Williama Penna. Ale owies Quaker, stan Quaker, kwakrzy. Czy przychodzi ci na myśl coś jeszcze? Jeśli myślisz o spotkaniu, jak by to było, gdybyś poszedł na spotkanie Kwakerów? Tak.

Jasne. To byłoby bardzo ciche spotkanie. Kobiety byłyby w. Nie jest to prawdą wśród dzisiejszych ewangelicznych kwaków, ale na tradycyjnych spotkaniach kwaków kobiety są po jednej stronie, mężczyźni po drugiej stronie, a spotkanie jest ciche.

I tylko, nie ma liturgii jako takiej. Nie praktykują sakramentów, nie głoszą kazań, nie mają wyświęconych duchownych i tak dalej. Gdy ktoś jest poruszony przez ducha, wstaje, by przemówić i tak dalej.

Cóż, to całkiem inne niż ci Kwakerzy, kiedy zostali pierwotnie założeni. Więc tak zrobili, osiedlili się. Zrobili to i nastąpiło osiedlenie.

Powodem tego było to, że te spotkania były tak hałaśliwe. Było wystarczająco dużo kwaków, którzy uważali, że naprawdę zboczyliśmy z drogi, jeśli chodzi o to, jak powinno wyglądać życie religijne. I tak, w pewnym sensie, była ta przeciwna reakcja na to.

Więc się uspokoili, a spotkania były bardzo spokojne i wzruszające duchem itd. Ale nie ma wątpliwości, że kwakrzy byli reakcją na, hm, reakcją na, hm, na purytanów. W porządku.

Teraz, krótko mówiąc, tylko po to, żeby ich ściągnąć na te brzegi, bo mamy teraz tę separatystyczną grupę zwaną Kwakerami, tę niezależną grupę. Teraz nazywają siebie Kwakerami. A swoją drogą, to byłby trzeci rodzaj wyznania, który widzieliśmy, prawda? Widzieliśmy Kongregjonalistów.

Widzieliśmy baptystów. Teraz widzimy kwaków. Okej.

Przybyli na te brzegi, aby spróbować dostać się do Bostonu, ale nie pozwolono im wejść do Bostonu. Pierwsze dwie kobiety kwakierki, które tu przybyły, zostały odesłane statkiem z powrotem do Anglii. Nie pozwolono im nawet zejść na ląd.

Potem kwakrzy zaczęli przybywać i wkraczać do Bostonu. Więc jak bostońskie władze cywilne poradziły sobie z kwakrami w Bostonie? Wiecie? Ponieważ nie możemy tego mieć. Nie możemy mieć tego niezależnego ruchu.

Nie możemy mieć tego ruchu separatystycznego. To herezja i spowoduje niepokoje społeczne. Cóż, zaczęli ich wieszać na Boston Common.

Więc kiedy będziesz szedł przez Boston Common, pamiętaj, że Boston Common było miejscem powieszenia w XVIII i XIX wieku. Wieszano tam ludzi. Więc wieszano Kwakerów na Boston Common.

I jedna z kobiet kwakierki, krótko mówiąc, jeśli patrzysz na budynek stanowy, jeśli patrzysz na niego twarzą, po prawej stronie, jest siedząca kobieta, Mary Dwyer. Była jedną z tych, które powieszono na Boston Common. Więc tam jest jej pomnik.

Tak więc purytanie próbowali stłumić tę niezależną grupę, jaką są kwakrzy. Teraz, ostatecznie, zdobyli tu władzę, ale gdy już ją zdobyli, nie byli mile widziani. Naprawdę nie byli mile widziani.

Jeśli zaczniesz wieszać ludzi na Boston Common, powiesz im, że nie są. Nie jesteśmy szczęśliwi, że cię mamy. To nie jest miłe powitanie, wiesz, witaj w Bostonie. A swoją drogą, zamierzamy cię powiesić.

Ale dokąd poszli? Dokąd pójda? Dokąd pójda? Pojadą do Providence. Pojadą do Providence. Roger Williams powitał ich w Rhode Island.

Nawiasem mówiąc, nie lubił Kwakerów; teologicznie nie lubił ich teologii, ale powitał ich w Rhode Island, ponieważ jest to miejsce wolności religijnej. Przybyli do Providence i Rhode Island w dużych liczbach z Bostonu, ponieważ byli tam mile widziani. To jest druga reakcja na purytanów.

Dobrze. Trzecia reakcja na purytanów to bardzo ważna kobieta, kobieta w historii kościoła, a na pewno w naszym przypadku w historii kościoła amerykańskiego, a jej imię to Anne Hutchinson. Anne Hutchinson była purytanką mieszkającą w Bostonie, ale Anne Hutchinson coś zrobiła.

Pamiętajcie, że to kobieta robi to teraz. Anne Hutchinson zrobiła coś, czego nigdy nie powinna była zrobić. Zaprasza ludzi do swojego domu, aby dyskutować o teologii w swoim domu.

Teraz, z niektórymi poglądami teologicznymi swojego mentora, Johna Cottona, zgadzała się, a z niektórymi nie, ale czuła, że jeśli spojrzymy na Biblię i omówimy teologię, to jest to naprawdę wspaniała rzecz do zrobienia. Cóż, przywódcy purytańscy w Bostonie nie lubili tego z dwóch powodów. Po pierwsze, ona była. Po pierwsze, nie podobała im się jej teologia.

Uważali, że omawiała pewnego rodzaju antynomiczną teologię i tak dalej. Nie byli zadowoleni z jej teologii, ale po drugie, łamała wszelkiego rodzaju normy społeczne, ponieważ kobieta nauczająca teologii, a tego nie można mieć. Ta kobieta nie jest wyświęcona.

Ona nie jest i nie jest przygotowana do posługiwania w ten sposób. Więc Anne Hutchinson była prawdziwą, jak to powiedzieć, reakcją na purytanów tutaj w Ameryce. Nie ma co do tego wątpliwości.

Jako kobieta nauczająca teologii, była prawdziwą reakcją. Okej, więc jest Anne Hutchinson. Gdzie jest biedna Anne? Dokąd ona pójdzie? Dokąd ona pójdzie? Gdzie jest Anne Hutchinson? Miała tyle dzieci.

Jej mąż umarł. Dokąd ona się uda? Do Jesse Providence. Pojedzie do Providence.

Rhode Island przyjmie Anne Hutchinson i przyjmie ją ze względu na wolność religijną. I pozwolą tej kobiecie, jak zresztą kobiety kwakerskie w Rhode Island już mówiły. Pozwolą tej kobiecie mówić, nauczać teologii i tak dalej.

Teraz, jeśli jesteś w budynku stanowym, patrzysz na budynek stanowy, widzisz Mary Dwyer po jednej stronie. Po drugiej stronie, to jest pomnik w budynku stanowym. Widzisz, to jest pomnik Anne Hutchinson.

Oto ona, prawdziwa osoba o wolności religijnej. Dlatego w izbie stanowej są te dwie kobiety po obu stronach izby stanowej: z powodu ich uczuć wolności religijnej i wolności religijnej. Okej, więc cokolwiek o Anne Hutchinson.

Krótko mówiąc, Anne Hutchinson ostatecznie przeprowadziła się do górnego stanu Nowy Jork. Nie jestem pewien, dlaczego dokładnie opuściła Providence, ale przeprowadziła się do górnego stanu Nowy Jork. I tam toczyła się prawdziwa wojna między kolonistami, którzy tam mieszkali, a Indianami, którzy tam mieszkali, i ona zginęła w ataku.

A część jej rodziny zginęła w ataku, i tak właśnie zginęła w górnym stanie Nowy Jork. To dość smutne zakończenie dla Anne Hutchinson. Ale w każdym razie te trzy reakcje, Roger Williams, Kwakerzy i Anne Hutchinson, naprawdę podważają purytańską eklezjologię i purytańską teologię.

Więc to było naprawdę ważne. Okej, więc pytania na ten temat? Czy dałem wam pięć sekund przerwy? Nie dałem. Błogosławię wasze serca.

Pięć sekund. Zaslugujesz na pięć sekund dzisiaj. Więc po prostu rozbij się, po prostu odpocznij.

A może podczas tego po prostu odpoczywasz. To jest coś, co napiszę na tablicy, jeśli znajdę... Po prostu napiszę to tutaj. Okej, po prostu użyję tego za minutę.

Religia i handel. Jakież pytania? Odpoczynek, rozbicie. Okej, więc zadałeś mi swoje pytania.

Spotykamy się w Lion's Den w piątek, a potem w poniedziałek piszemy egzamin. Postaram się przyjść trochę wcześniej i rozdać egzamin. Okej, teraz chciałbym porozmawiać o upadku purytanizmu w Ameryce, co się stało z tym upadkiem purytanizmu i czy są jakieś lekcje do wyciągnięcia z tego upadku purytanizmu. Okej.

Okej. Dlaczego purytanie upadli? Teraz udawajmy, że zabierzemy cię do Salem, w pewnym sensie w XIX wieku. I zabiorą cię pewnymi ulicami i powiedzą, no cóż, to nie musi być tylko Salem.

Mogłyby to być miejsca takie jak Ipswich, prawdopodobnie, lub Hamilton. Znam tylko kilka takich miejsc w Salem. Ale jedziesz do Salem w XIX wieku i idziesz tamtejszymi ulicami.

Pokażą ci piękne domy z XIX wieku, bardzo wyszukane domy z XIX wieku. A czasami będą na nie wskazywać i mówić, że to były domy purytanów. Cóż, tak naprawdę to nie były domy pierwotnych purytanów.

I co się tu dzieje? Jaki jest pierwszy powód upadku purytanizmu? Pierwsi purytanie, kiedy zarabiali pieniądze, przelewali je z powrotem do kościołów, a nie do swoich rodzin. Przelewali pieniądze z powrotem do kościołów lub do społeczeństwa obywatelskiego. Ale nie przelewali pieniędzy z powrotem do siebie.

Więc, pierwotni purytanie zarabiali dużo pieniędzy. Dlaczego, nawiasem mówiąc, zarabiali dużo pieniędzy, ci pierwotni purytanie? Dlaczego byli tacy? Jak stali się tak bogaci? Co o tym myślisz? Och, niektórzy z nich posiadali niewolników, ale myślałem o jakimś rodzaju osobistych, może osobistych nawykach. Bo co robili purytanie? Jak ich zdaniem powinno się żyć życiem osobistym? Bardzo oszczędnie, bardzo surowo, bardzo oszczędnie, bardzo ostrożnie.

Tak żyli swoim życiem osobistym. Wierzyli, że to było biblijne. I tak, ponieważ żyli tak oszczędnie, ostrożnie, surowo, i budowali swoje biznesy, zarabiali dużo pieniędzy na tych biznesach.

I tak oto oddawali te pieniądze z powrotem do biznesu, który rósł i rósł i rósł, albo z powrotem do rządu cywilnego. Jednak stało się tak, że drugie, trzecie i czwarte pokolenie zaczęło brać te pieniądze i używać ich dla siebie. Tak więc pierwszym powodem upadku purytanizmu był wzrost bogactwa.

Więc te domy z XIX wieku, które widzisz, te bardzo wyszukane, te bardzo piękne domy, które widzisz w Salem, pierwotni purytanie nigdy by nie zbudowali takich domów. Nigdy by nie włożyli pieniędzy w siebie. Włożyli pieniądze w swoje biznesy.

Tak więc, ten wzrost bogactwa wśród purytanów był jednym z powodów upadku purytanizmu. Tak więc drugim powodem upadku purytanizmu było zmniejszenie religijnego entuzjazmu. Pierwsze pokolenie lub drugie pokolenie było bardzo religijnie entuzjastyczne.

Zbudowali miasto na wzgórzu, gdzie wszyscy ludzie na świecie mogli zobaczyć, że żyjemy; to nie była teokracja tutaj w Bostonie, ale żyliśmy według praw Boga. I wiesz,

to jest coś. To jest trochę jak Genewa, modelowe miasto, na które ludzie mogą patrzeć i zobaczyć, jak chrześcijaństwo tworzą społeczność i tak dalej. Ale drugie, trzecie i czwarte pokolenie straciło ten ewangeliczny zapach.

Nie byli już zainteresowani tego rodzaju ewangelicznym zapachem. Więc purytański ideał społeczeństwa rządzonego przez Boga, wiesz, nadzorowanego przez Boga, który wymarł wśród purytanów. Więc to, co zrobiłem, to po prostu, wiesz, powinienem zrobić coś w rodzaju prezentacji PowerPoint na ten temat.

Wydaje się, że to byłoby dość łatwe do skonfigurowania, ale może powinienem zrobić też prezentację PowerPoint. Okej, mam pracę domową. Ale to oznaczało, że kręcisz się w kółko, bo nie mogę ci powiedzieć, co było pierwsze.

To znaczy, byłoby miło móc to powiedzieć. Co było pierwsze? Czy stracili swoją religijną gorliwość, czy nie? Co było pierwsze? Czy stali się naprawdę bogaci? I czy to, że stali się bogaci i zainwestowali pieniądze w siebie, spowodowało, że stracili swoją religijną gorliwość? Czy też stracili swoją religijną gorliwość i dlatego, ponieważ nie myśleli w kategoriach religii jako centrum swojego życia, zaczęli bardzo interesować się handlem i bogactwem? I tak to się potoczyło? Cóż, powiedziałbym, że to nie jest jedno lub drugie; to jest jedno i drugie.

Więc zamiast widzieć jedno poprzedzające drugie, musisz widzieć to jako cykl, jako koło. Krążenie wokół tego koła było tym, co spowodowało upadek purytanizmu. Więc stało się to bardzo krytyczne dla purytanizmu.

Nie było w stanie utrzymać się dłużej niż przez drugie pokolenie lub coś koło tego. Kiedy dochodzisz do czwartego pokolenia, piątego pokolenia purytanów, nie żyją oni ani nie wierzą tak, jak żyli i wierzyli ich rodzice, dziadkowie czy pradiadkowie. Przykładem tego jest teraz, ups, przepraszam.

Przykładem tego jest coś, co wydarzyło się między 1657 a 1662 rokiem. Puritanie, ludzie, którzy byli purytanami, rozwinęli to, co nazywano półprzymierzem i rozwinęli to przymierze w tamtych latach. Teraz półprzymierze oznaczało, że w dawnych czasach można było należeć do kościoła tylko wtedy, gdy wyraziło się nawrócenie.

Jeśli powiedziałeś, jestem dzieckiem Chrystusa, wierzę, że zostałem nawrócony, chcę dołączyć do kościoła. Albo jeśli chodzi o to, ponieważ ci ludzie chrzcili niemowlęta, albo chcę, aby moje niemowlę zostało ochrzczone w kościele, ponieważ chcę, aby moje niemowlę było wychowywane we wspólnocie wierzących i tak dalej. Okej, to stare czasy.

Teraz w końcu rozwinęli półprzymierze wśród purytanów; półprzymierze mówiło, że możesz należeć do kościoła, jeśli jesteś dobrą, moralną, etyczną osobą. Nie musisz

dawać świadectwa o jakimś doświadczeniu nawrócenia. Nie musisz dawać świadectwa, że jesteś dzieckiem Chrystusa.

Możesz należeć do kościoła; jeśli jesteś dobrą osobą, kościół cię przyjmie. Przymierze połowiczne na to pozwoli. Albo jeśli nie jesteś wierzący i chciałbyś, aby twoje dziecko zostało ochrzczone, twoje niemowlę zostało ochrzczone w kościele, to w porządku.

Więc to, co się stało z przymierzem połowicznym, to to, że kościół zasadniczo otworzył drzwi ludziom, którzy w innych pokoleniach nie mogliby należeć do kościoła. Przymierze połowiczne było dowodem na to, że purytanie utracili swoje pierwotne rozumienie kościoła. Stracili je, wiesz, nie ma ludzi z podwójnym wyborem w tym przymierzu połowicznym.

Stracili swoją teologię, w pewnym sensie zgubili drogę. Wielu z tych purytanów stało się, nie byli już związani z Kościołem Anglii. Wielu z nich, oczywiście, zostało kongregacjonalistami, a ostatecznie niektórzy z nich zostali unitarianie, nawet jeśli zaprzeczali Trójcy.

Więc poszli tą drogą, ale to upadek purytanizmu. Okej. Okej.

A teraz, co z tym upadkiem purytanizmu? Czy ktoś z was używa książki Maxa Webera, Etyka protestancka i duch kapitalizmu, na którymś ze swoich kursów? Czy ktoś w ogóle używa tej książki na jakimkolwiek kursie? Okej. To bardzo interesująca książka. I wiecie, Etyka protestancka i duch kapitalizmu, ta protestancka etyka oszczędności, oszczędzania, świadomości, świadomej pracy, powołania jako fundamentu kapitalizmu w świecie zachodnim.

To bardzo interesująca książka, jeśli masz okazję dodać ją do swojej listy lektur na lato. Miłego dnia, do zobaczenia w piątek w Lion's Den.

To dr Roger Greene na swoim kursie Reformation to the Present. To sesja 9 na temat purytanizmu.